

РЕШЕНИЕ

№ 2072

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7436** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно- процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Е. В. С. с ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] ет. 3, ап. 344 срещу Решение № 1040-21-229 от 11.06.2020 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 1012-21-807 от 29.05.2019 г. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00561883 от 14.05.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.-град за възстановяване на неоснователно изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист № Е20182219683 от 13.11.2018 г. до 12.12.2018 г. включително.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане, като счита, че същите са постановени в разрез с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Излага съображения, че по време на временната неработоспособност, не е нарушил определеният му режим предписан от здравните органи в болничния лист и не е престираал труд при друг работодател. Твърди, че е работил само на едно място. Сочи, че в [фирма] е започнал работа на 18.10.2018 г. и е напуснал на 25.10.2018 г., като не е получавал никакви суми за трудово възнаграждение за м. 11 и м.12.2018 г. В депозираните по делото писмени бележки излага съображения, че акта е издаден в нарушение на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК при липса на фактически и правни основания за

издаването му, както и, че е нарушен принципа на съразмерност предвиден в чл. 6 от АПК. Моли съда да бъде отменен обжалвания акт като незаконосъобразен.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, се явява лично, като заявява, че поддържа жалбата си и по изложените в същата доводи счита издаденият акт за незаконосъобразен. Не претендира разноси по делото.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ – С. – град, чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата по съображения подробно изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените и приобщени към административната преписка документи, се установява, че при извършена проверка в информационната система на НОИ, било установено, че от осигурителя [фирма] с ЕИК:[ЕИК] за Е. В. С., [ЕГН] в ТП на НОИ - С. град е представено Удостоверение приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) по болничен лист с № Е20182219683. Период на временна неработоспособност, определен с болничен лист № Е20182219683 е от 13.11.2018 г. до 12.12.2018 г. включително.

При извършената проверка се установило, че в данните подадени от осигурителя [фирма] по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 01.11.2018 г. до 31.12.2018 г. за Е.В. са отразени за м.11.2018 г.: 08 отработени дни, 03 дни с възнаграждение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 11 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО. За м.12.2018 г. е посочено, че са отработени 10 дни и 08 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО.

Липсва спор по делото, че на жалбоподателя е изплатено парично обезщетение за общо 19 работни дни в размер на 1202,82 лева. След изплащането на паричното обезщетение по болничен лист с № Е20182219683, за жалбоподателят по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО били подадени данни от осигурителя [фирма] с вписани за месеци ноември и декември 2018 г. - пълни отработени месеци, без дни във временна неработоспособност.

Установено е, че за жалбоподателя в информационната система на НОИ за времето от 13.11.2018 г. до 12.12.2018 г. вкл. е издаден единствено болничен лист с № Е20182219683.

Във връзка така установеното от контролен орган на ТП на НОИ С. град била извършена проверка на осигурителя "ТОП СПРИНТ" Е. за която бил издаден констативен протокол № КП-5-21-[ЕГН].05.2019 г. Констатирано било, че Е. С. е бил назначен на трудов договор № 74/18.10.2018 г. на длъжност „Шофьор автобус“, считано от 19.10.2018 г. Били подадени своевременно от работодателя уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключване на дата 18.10.2018г. и съответно прекратяване на дата 21.01.2019г. От представените от осигурителя [фирма] разплащателни ведомости за заплати и отчетна форма за явяване/неявяване за м.11.2018г. и м.12.2018г. било установено, че на Е.С. е изплатено трудово възнаграждение за пълни отработени месеци ноември и декември 2018 г., без дни във временна неработоспособност. При осигурителя [фирма] не били представени болнични

листове за временна неработоспособност за м.11.2018г. и м.12.2018 г. и за този период Е.В. е положил труд, за което му е начислено и изплатено полагащото му се възнаграждение.

На основание чл.114, ал. 2, т.2 и ал. 3 от КСО е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00561883 от 14.05.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО за възстановяване от Е. В. С. на сумата от 1256.71 лева, от която 1202.82 лв. главница и 53.89 лева - лихва, представляваща изплатеното парично обезщетение за временна неработоспособност.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл.117 от КСО с жалба № 1012-21-38 от 08.01.2020 г. по която е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 1040-21-37/21.01.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

В развилото се съдебно производство е открито производство по реда на чл. 193 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК за оспорване истинността на платежна ведомост за м. 11.2018 г. и за м. 12.2018 г., представена от [фирма]. На основание чл. 193, ал.3 от ГПК е разпределена доказателствената тежест в процеса, като е указано, че в тежест на жалбоподателят е да установи неистинността им.

Доказване на неистинността на оспорените доказателства, не е извършено от страна на жалбоподателя, поради което съдът приема, че така оспорените ведомости за м. 11.2018 г. и за м. 12.2018 г., представена от [фирма], са истински документи и следва да бъдат съобразени при разглеждане на спора по същество.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им. Не се установява твърдяната липса на мотиви в обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане - решението е мотивирано в достатъчна степен с излагане на фактическите и правните основания за издаването му, съдържа и изрично препращане към данните, установени при проверката от ТД на НАП, и към всички доказателства, които са част от административната преписка. Предвид изложеното неоснователен е доводът на жалбоподателя за нарушение на нормата на чл. 59, ал., т. 4 от АПК.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

За да потвърди издаденото разпореждане директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице и е приел за безспорно, че за времето от 13.11.2018 г. до 12.12.2018 г. вкл., за което е жалбоподателят е получил

обезщетение за временна неработоспособност е работил при друг работодател, за което е получавал дължимото му се трудово възнаграждение. С оглед на това било прието, че са налице предпоставките на чл. 46, ал. 3 от КСО.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 КСО, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск, като изискването за 6 месеца осигурителен стаж не се отнася за лицата, ненавършили 18-годишна възраст. Според чл. 54к КСО, отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на дете до 2-годишна възраст и помощите от ДОО се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от ДОО при условия и по ред, определени с акт на МС.

Според разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредбата за медицинската експертиза /НМЕ/, на осигурените лица, които работят при повече от един работодател/осигурител, се издава повече от един екземпляр на болничния лист за представяне пред всеки от тях. В графа "бележки" на болничния лист се изписва броят на работодателите или осигурителите, за които е издаден. Според чл. 9, ал. 2 НМЕ, осигуреният е длъжен да представи болничния лист или да уведоми работодателя/осигурителя до 2 работни дни от издаването му. Според чл. 31, ал. 4 НПОПДОО, паричните обезщетения на лица, които към деня на настъпване на съответния риск са осигурени за общо заболяване по повече от едно правоотношение/основание за осигуряване, се изплащат поотделно по всяко от правоотношенията или за всяко от основанията.

В случая спорен по делото е въпросът дали Е. В. С. за периода от 13.11.2018 г. до 12.12.2018 г. включително е упражнявал трудова дейност при друг работодател, за който период е получил парично обезщетение за временна неработоспособност.

От страна на жалбоподателя, въпреки направеното от негова страна оспорване по реда на чл. 193 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, не бе проведено доказване за неистинността на оспорените документи и оттам за липсата на предпоставките на чл. 46, ал. 3 от КСО. Сочената разпоредба регламентира, че парично обезщетение за временна неработоспособност не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. В същия смисъл е и определението дадено в § 1, т. 3 от ДР на КСО, според което "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Именно упражняването на трудова дейност, за която лицето подлежи на

задължително социално осигуряване, е предвиденият от чл. 46, ал. 3 от КСО юридически факт, изключващ правото на парично обезщетение за временна неработоспособност.

Видно от представените по делото доказателства, правилно и законосъобразно административният орган е извел извод, че за процесния период жалбоподателят е упражнявал трудова дейност при осигурителя [фирма], като е заемал длъжността „Шофьор на автобус“, считано от 19.10.2018 г. и прекратено на 21.01.2019 г. Не е спорно също, че за месеците април и май 2019 г. жалбоподателят е получавал трудово възнаграждение по сключения трудов договор, като са му начислявани и съответните осигурителни вноски за визирания период. Последните факти се доказват, както от констатациите на контролните органи, изведени на база извършения анализ на предоставената в хода на проверката документация, така и от данните подадени за по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

При това положение и доколкото по делото се установи, че жалбоподателят е осъществявал трудова дейност през твърдения период, която е основание за провеждане на социално осигуряване, съдът намира, че именно упражняването на трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително социално осигуряване, е предвиденият от чл. 46, ал. 3 от КСО юридически факт, изключващ правото на парично обезщетение за временна неработоспособност.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. В. С. с ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] ет. 3, ап. 344 срещу Решение № 1040-21-229 от 11.06.2020 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 1012-21-807 от 29.05.2019 г. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00561883 от 14.05.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА Е. В. С. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място] да заплати на ТП на НОИ – С.-град разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

